

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului : Parohiile cl. I. pe un an . . . 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <hr/> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concurs de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
--	--	--

Nr. 1862 Pres. 1944

Veniamin,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop
al Eparhiei Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru
Iisus Hristos, iar dela Noi arhierească binecuvântare.

*„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe
moarte călcând și celor din mormânturi
viață dăruindu-le“. (Troparul Invierii)*

Jubiții mei fii sufletești,

În săptămâna patimilor ce a trecut cu inimile strânse de durere am urmărit desfășurarea celei mai mari și grozave drame ce s'a petrecut vre-o dată în lume. Am luat parte cu sufletul îndurerat la cele mai grozavnice și neomenite suferințe și patimi la care a fost supus însuși Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, Hristos. Acelaș popor, care înainte cu 8 zile la intrarea în Ierusalim L-a primit cu bucurie mare, cu cântări și stâlپări de finic, uită toate binefacerile ce i le-a făcut, tămăduind bolnavii, curățind leproșii, săturând pe cei flămânzi și înviind și morții, și fără pic de recunoștință îl supune tuturor batjocurilor, umilintelor și patimilor, ca apoi să-l ceară chiar și răstignirea pe cruce, crezând că astfel va scăpa lumea de El.

Și Hristos s'a supus voei Tatălui ceresc, ca prin jertfa Sa de pe Cruce să răscumpere lumea din păcat, și să ispășească păcatele oamenilor din toate timpurile și de pretutindeni, căci El a venit în lume pentru izbăvirea ei. Lumea însă nu L-a primit și în cele mai grele momente ale vieții Sale chiar și cei mai apropiați apostoli în frunte cu Sf. Ap. Petru s'au lepădat de El. Și de pe Cruce, înainte de a-și da sufletul, binecuvintează omenirea și iertând celor ce L-au răstignit, roagă pe Tatăl Cel din ceruri „*iartă-le Părinte că nu știu ce fac*“. (Luca, 23, 34).

Zădărnicești intenția inamicului neascultându-i șoaptele

În clipa morții Sale pământul s'a cutremurat, pietrele s'au despicat, catapi-teasma bisericii s'a rupt în două, iar morții au înviat. Și în mormânt nou L-au pus, prăvălind o peatră grea deasupra lui ca să scape astfel de Cel ce le-a turburat toate rosturile vieții. În mormânt a fost pusă „Viața“, pe care n'a putut-o însă cuprinde, căci a treia zi, cu puterea Sa dumnezeiască, a înviat, „celor din mormânturi viață dăruin-du-le“.

Crucea, care până la răstignirea Mântuitorului a fost semn de batjocură, a devenit prin scump sângele Mântuitorului Hristos steagul mântuirii noastre a tuturor, „*că iată prin Cruce a venit bucuria a toată lumea*“, promițându-ne, ca tâlharului de pe Cruce, dacă ne vom pocăi și noi asemenea lui, că „*vom fi cu El în rai*“. Astfel a deschis raiul prin moartea și învierea Sa tuturor ce s'au pocăit și s'au făcut plinitori ai învățaturii Sale sfinte.

Roadele Crucii sunt multe. „Crucea este trofeu contra demonilor, sabie contra păcatului,... bucuria Duhului, voința Tatălui, slava Unuia născut, podoaba îngerilor, siguranța bisericii, lauda lui Pavel, lumina lumii întregi. Hristos a aprins-o ca pe o lumină și ținând-o dreaptă a risipit toată întunecimea pământului.... Crucea ne-a împăcat cu Dumnezeu pe noi cari ne războim cu El; pe noi cei înstrăinați de El ne-a făcut să fim aproape de El. Crucea a ajuns distrugerea dușmăniei, *siguranța păcii*, visteria miilor de bunuri dăruite nouă“ (Ioan Gură de Aur, omilii, p. 117 și 121).

Slujbele ce s'au făcut în ultima săptămână a marelui Post nu sunt de bucurie, ci de durere și suferință pentru patimile Mântuitorului Hristos. În zilele acestea bisericile noastre sunt mai pline, ca în alte zile de rugăciune, iar slujbele dela denii pline de duioșie află ecou chiar și în cele mai împietrite inimi. Auzind cântările din Joia și Vinerea patimilor, cari preamăresc suferințele și patimile Domnului nu se poate să nu se înduioșeze și cele mai împietrite inimi, să nu se întristeze la aceste patimi și să nu se trezească căința pentru păcatele lor și nizuința după o viață mai curată, ca astfel să poată simți cu adevărat bucuria Invierii.

Ce-i fac pe oameni să alerge la aceste slujbe? De sigur este puterea credinței ce dormitează în suflete, este iubirea de Dumnezeu și nădejdea ce și-o pun în ajutorul Lui, de a se mântui din vârtoarea păcatelor în cari se sbat. Sunt apoi durerile așteptând dela El alinarea lor, în urma chemării ce le-o face: „*veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*“. (Mat. 11, 28) Și câte dureri și suferințe nu avem fiecare din noi, pe cari le cuprindem în rugăciunile noastre și le proșternem la picioarele Crucii Lui?

Unindu-ne durerile cu ale Mântuitorului ne simțim mai ușurați și ne îndreptăm rugăciunile către Cel ce a iertat pe răufăcători, ca să ne ușureze viața, să ne întărească credința și nădejdea, pentru a putea răzbi prin valorile aspre ale vieții, plină de atâtea primejdii ale războiului în care ne aflăm cu toții.

O, dacă cu toții am fi petrecut zilele acestui post după porunca Bisericii în post și rugăciune, cu fapte de milostenie față de aproapele nostru în suferință, dacă ne-am fi mărturisit păcatele și ne-am fi înmărtășit cu însuși Trupul și Sângele Mântuitorului nostru, după ce am fi alungat toată pizma, răutatea și neînțelegerile și am fi iertat „toate pentru înviere“, câtă bucurie, liniște și nădejde nu s'ar pogori în suflete la acest praznic al iubirii dumnezeiești.

Desigur am fi mai mulțumiți și mai buni ca mai înainte și cu sufletele înnoite am fi *simțit* ce-a însemnat Invierea Domnului Hristos pentru neamul omnesc și pentru fiecare din noi. Am simți bucuria biruinței vieții asupra morții, a virtuții asupra păcatului, a luminei asupra întunericului, a binelui asupra răului. Și

chiar dacă în aceste zile de lumină ne-ar apăsa sufletul unele păcate, această sărbătoare e așa de mare, încât trebuie să ia parte la bucuria ei toți câți ne numesc creștini, „unii pe alții îmbrățișându-se și iertând toate pentru Înviere“. Cu toții prin o viață încreștinată să ne împărtășim de darurile Sf. praznic al Învierii, alergând la picioarele Mântuitorului, căruia „toată viața noastră să I-o dăm“, căci El ne asigură „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede în Mine, deși va muri viu va fi“. (Ioan 11, 25) Căci „dacă vom fi credincioși până la moarte vom primi cununa vieții (Apoc. 2, 10).

Iubiții mei,

Astăzi toată lumea creștină este plină de bucurie duhovnicească, cele de sus se bucură cu cele de jos și prăznuiesc minunata Înviere a Domnului, prin care Și-a adevărit dumnezeirea Sa. Mântuitorul Hristos „după ce a biruit moartea și după ce a surpat tirania diavolului ne-a dăruit prin Înviere, drumul spre mântuire“, spune Ioan Gură de Aur, iar „celor morți din veci le-a dat slobozenie“.

Astăzi toți cei ce în Hristos s'au botezat în Hristos s'au și îmbrăcat prin darurile bogate ce le îmbie acest praznic omenirei, căci Hristos Domnul „s'a dat pentru păcatele noastre și s'a sculat pentru îndreptarea noastră“ (Rom. V, 23) „ca și noi întru înnoirea vieții să umblăm“ (Rom. 6, 4).

După săptămâna patimilor, plină de durere, iată Cerul s'a deschis plin de lumina Învierii Domnului și răsună până la marginea pământului cuvintele de biruință și de bucurie: *Hristos a Inviat*.

Bucurați-vă ne îndeamnă astăzi Domnul, ca odinioară apostolii cu mironosițele, căci au trecut zilele de durere și întristare, căci „mă vedeți înviat și prin această aveți chezașia că și voi veți învia“. Pentru acest dar veniți la Hristos, înnoiți-vă viața în și prin El, prin împlinirea voei Lui cei sfinți.

Deveniți oameni noi, făcând pe Domnul Stăpân al vieții voastre, „cuge-tând la Legea Lui ziua și noaptea“ (Ps. 1, 1) că să puteți zice cu Sf. Ap. Pavel: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galat. 2, 20) căci El ne asigură: „fără de Mine nu puteți face nimic“. Să murim păcatului ca să înviem cu Hristos la viață în Duh. Aceasta nu se poate decât prin căință sinceră și o voință de fier de a începe o viață plină de iertare și dragoste, din cari virtuți răsar și celelalte fapte bune.

Iubiți pe Dumnezeu și pe oameni, gătiți calea Domnului, ca să poată coborî Domnul cu darurile Sale cele bogate în sufletele voastre. Numai așa vă veți câștiga viața cea adevărată. Căci viața noastră pământească nu se sfârșește la marginea mormântului, ei abia acolo începe. Aceasta e chezașia ce ne-o aduce Învierea Domnului, care deschizându-ne ușile raiului ne aduce veșnicia sufletelor, căci „din moarte la viață și de pe pământ la cer ne-a trecut pe noi, devenind astfel fiii învierii, fiii lui Dumnezeu“, (Luca, 20, 36).

Ce mângâere mai mare poate fi pentru noi asigurarea, că la sfârșitul vieții pământești, prin faptele noastre bune, bineplăcute lui Dumnezeu, putem dobândi primirea între fiii lui Dumnezeu, cari pururea se bucură, alături de îngerii, de fericirea cea veșnică.

Dacă noi cu toții am fi ascultat de glasul Domnului și de porunca Bisericii și dacă viața noastră ar fi fost călăuzită de principiile Evangheliei, altă față ar avea viața lumii.

Și astăzi, ca și înainte cu 2000 ani ne cheamă glasul Domnului cu aceeaș dragoste la înnoirea vieții, la plecarea genunchilor în rugăciune curată la picioarele Crucii, căci „*un popor în rugăciune este nebiruit*“. Să nu încetăm a înălța rugăciuni ferbinți pentru pacea a toată lumea și bunăvoirea între oameni, nu numai în casele noastre, ci mai ales în biserici, înfrățiți în dragoste, ca îndurarea lui Dumnezeu, neținând seama de păcatele noastre, să ne izbăvească Țara și Neamul de primejdia ce ne amenință dela răsărit. Orice încercări ar mai veni asupra noastră, să nu ne perdem nădejdea în bunătatea lui Dumnezeu, căci „*dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră*“, și să stăm strânși uniți lângă Biserica strămoșească ortodoxă, mama cea bună a Neamului, căci ea este asemenea adăpostului contra primejdiilor din afară, unde ne putem salva sufletul.

Patimile Mântuitorului ne reamintesc de patimile de veacuri ale Neamului, cari au fost biruite cu ajutorul lui Dumnezeu. Grelele vremuri pe cari le străbate Țara ne dau prilejul să ne arătăm desăvârșita încredere în noi, în armata noastră, în Regele și Conducătorul Statului. Să privim în față cu credință neșovăitoare în ajutorul lui Dumnezeu toate primejdiile, unindu-ne cu toții într'un gând și o voință pentru salvarea Țării. Ca și în trecut, așa și astăzi să nu desnădăjduim că va trece și acest „pahar“ dela noi și după pătımirea grea de astăzi va veni și învierea Neamului la viață în libertate și cu plinirea dreptății românești. Să privim viitorul cu credință tare în Dumnezeu și să stăm strânși uniți lângă Regele și Conducătorul Statului, ai cărui soldați suntem cu toții, prin munca și strădania de fiecare zi, alături de iubiții ostași viteji cari ne apără țara de cutropirea dușmanului, ca să ajungem sfârșitul glorios al războiului. Frontul și cei de acasă suntem o familie de luptători unită în jertfa și voința de a ieși învingători. Să nu uităm nici pe orfanii și văduvele eroilor, pe săraci și bolnavi, să primim cu frățescă dragoste și pe frații noștri refugiați a doua oară din fața dușmanului care caută să ne cutropească Țara, să-i ocrotim și să le stăm într'ajutor, ca și ei să se împărtășească de mila creștină pogorâtă în suflete de acest luminos praznic.

Cu aceste gânduri și sfaturi părintești, rugând pe bunul Dumnezeu să vă ajute ca să petreceți aceste sfinte sărbători luminoase mulți ani cu pace, sănătate și cu mulțumirea sufletească de a fi plinit voia Tatălui Ceresc, vă împărtășesc tuturor arhieresti binecuvântări.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin.

Data în Caransebeș la Sărbătoarea Invierii Domnului din anul mântuirii 1944.

Al vostru al tuturor de tot binevoitor Părinte sufletesc

† **Veniamin,**
episcop.

„Stăpânul acestei lumi.“

Iisus cinase pentru cea din urmă dată la un loc cu apostolii săi.

După ce timp de trei ani i-a săturat cu belsugul învățăturilor sale, ospătează acum împreună în ajun de Paști, Paștile patimilor sale.

Evangeliiile și cu deosebire istorisirea lui Ioan transmit, prin sfintele lor mărturii, un lior ca de dincolo de lume. Este calvarul Fiului lui Dumnezeu, al lui Iisus omul.

Ca Dumnezeu adevărat Iisus cunoaște soarta pe care oamenii i-o pregătesc. E soarta tuturor dreptilor, suferința. Dar ca om el se teme pentru prietenii săi, ca ei să nu se turbure sau să se înfricoșeze.

Scris este: dreptul viu va fi pururea. Dar ca să fie viu, el trebuie întâi să moară!

Petrecerea lui Iisus de joi seara împreună cu apostolii, abundă în cele mai duiosase momente. Aci îi ocrotește, îi hrănește; aci îi învață și îi întărește în învățătura sa. Se teme pentru ei ca un prieten mai mare și ca un tată pentru copiii lui că vor rămâne orfani. Doar cercul lor restrâns avea să fie știrbit de mâna Satanei. — O, și noaptea aceasta lungă pare că e totuși pe sfârșite! — Cât este de mică bucuria pe lângă durere, cât de puțină fericirea în această lume!

Iisus vorbește din ce în ce mai rar... „V'am spus acestea mai înainte ca să fie, ca să credeți când vor fi.“

„Nu voiu mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânul acestei lumi. Cu mine nu are nici un amestec.“ (Io. 14,29-30).

Stăpânul acestei lumi?!

Stăpânul acestei lumi a și venit cu adevărat. Dacă și nu este peste tot, el vine fără zăbavă oriunde sunt oameni. Iar stăpânul acestei lumi este păcatul și tot răul care isvorăște din păcat.

Iisus a fost prins, a fost dus la arhiereul care îl anchetează.

„Eu am vorbit lumii deschis, răspunde calm Iisus la întrebarea arhiereului privitor la învățătura lui. — Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am grăit. Iată, aceștia știu ce am vorbit eu.“ (Io, 18, 20-21).

Stăpânul acestei lumi apăruse de mult. Și „unul din slujitori, care stătea acolo i-a dat lui Iisus o palmă.“ Răspunsul cinstit al lui Iisus i se păruse necuviincios slugii. (Căci slugile cunosc cuviința bună).

Și mai apoi Iisus fu dus la Pilat, care „a luat pe Iisus și a pus să-l biciuiască.“ Întâi

gubernatorul a vrut să scape pe Iisus, găsindu-l nevinovat, dar mai apoi „stăpânul acestei lumi“ apărură și aci. Omul puternicei stăpâniri romane, ațâțat de evreii pururea setoși de sânge, scutură orice urmă de duiosie din sine. Ostașii lui „împleteau acum din spini o cunună, i-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu veșmânt de portiră.“

„Și veneau către el și ziceau: Bucură-te împărate al Iudeilor! Și-i dădeau palme.“

Și l-au răstignit pe Iisus, iar cu el împreună pe alți doi. Erau tâlharii...

Cutremurătoarea dramă de pe Golgota constituie punctul crucial a două lumi. Una, lumea dragostei care coboară din cer, iar alta, lumea răutății ce fuge de cer, de lumină și este potrivnică dragostei.

Iisus coborâse odinioară împărăția sa cerească în mijlocul oamenilor, dar oamenii au fugit de această împărăție. Ei au fugit de libertate, sinceritatea au palmuit-o, au scuipat cinstea în obraz și cunună de spini au pus pe capul Dumnezeului iubirii.

Pe împăratul păcii, Iisus, l-au răstignit. Pe El izvorul vieții și viața însăși, l-au pus în mormânt. Și piatră mare au prăvălit peste groapă și au întărit-o cu pază.

Ci Iisus care nu avea nici un amestec cu stăpânul acestei lumi și nici cu slugile lui, rămâne același, credincios făgăduinței Sale.

Și apostolii și toți căroră el le vorbise, s'au convins de adevărul învățaturii Sale. Și au crezut, căci aveau să se adevăreze...

Hristos a înviat.

An de an bunii creștini merg cu gândul lor spre culmea unui pisc sterp și pleșuy, la răscrucea drumului Damascului cu cel al Iafei și se apropie de trupul îndumnezeit a lui Iisus, care se prefăcea acum aproape două mii de ani în jug de durere, pe care ardeau păcatele strămoșilor noștri.

Acelaș dangăt de clopot, ne vestește astăzi să ne învoim haina sufletului nostru și să ne examinăm conștiința, să-i facem un locșor credinței străbune în inima noastră trudită și istovită, în luptă cu greutatea vieții din aceste zile pline de frământare și îngrijorare. Vaetul de durere depe Golgotha este astăzi vaetul ce răsună jalnic în toate ungherele pământului, a unei omeniri care n'a înțeles îndeajuns sacrificiul cel neasemuit de mare al Fiului lui Dumnezeu, adus pentru noi oamenii.

Dangatul duios al clopotelor ce ne anunță marele eveniment care s'a înfăptuit pentru mântuirea noastră, ajunge la noi cu înfiorări de alarmă, cu zângănit de arme ucigătoare, cu învâlmășeli de trupuri omenești doborâte la pământ!

Domnul Iisus a învins cu moartea sa moartea. A biruit puterile întunerecului și a pus dușmanii Săi așternut picioarelor Sale. Crucea suferințelor sale, devine steagul glorioasei biruințe a tuturor veacurilor, la puterea căreia germeii desagregării noastre spirituale se ofilesc. Prin crucea sa, lemnul cel de viață făcător, raiul s'a împodobit, adâncul — iadul — s'a surpat, hărul a prisosit, iubire și izbăvire de păcate am dobândit.

Hristos a înviat, este imnul de bucurie și veselie, de încredere și biruință, fără de care zadarnică este drama depe Golgotha, zadarnică este așteptarea mântuirii noastre. Acel Hristos chinuit și răstignit, a înviat astăzi din nou ca și odinioară, a rupt cătușele morții!

Clopotele sună, luminițele se aprind spre a lua lumină din lumină, întreaga natură se deșteaptă, iar omenirea îl primește pe cel ce a înviat, încremenită în vrăjmășie și ură.

El care a fost gata pentru a suferi neplăcerile, ocările, jignirile pentru a noastră mântuire este astăzi primit de o omenire îndușmănită și învrăjbită ca niciodată poate. Acordurile de înfrățire, această divină simfonie cerească este astăzi turburată de cea mai grozavă și sălbatecă ură, de urletele și bubuiturile tunurilor din taberele omenești, îndușmănite pe viață și pe moarte.

Când totul moare și se reînnoiește ca prin farmec în jurul nostru, când natura învie scăpată de sub frigul iernei, aceste clipe de pioasă sărbătorire, trebuie să fie nu numai un simplu praznic, ci și un prilej de cercetare a sufletelor noastre, un mic popas în ritmul acestei vieți sbuciumate și încordate de astăzi. La această anuală întâlnire a noastră cu marea aniversare a faptului Invierii Domnului, să ne apropiem mai mult de „*Cel ce a biruit lumea*“. Să fim gata a suferi neplăcerile, ocările, jignirile și orice neajunsuri ce am întâlnit în calea mântuirii noastre. Să nu ne turburăm chiar dacă dușmanii Săi la un moment dat ar fi mai puternici, ci din contră să ne mângăem că putem suferi pentru Hristos și să zicem: „*Iată Doamne Iisuse Hristoase, venim la Tine, cu această durere și necaz, cu această amărăciune, mâhnire și le unim cu acelea pe cari Tu le-ai îndurat când Te-ai rugat în grădina Ghetsimani, ne încredințăm Ți-e în*

cea mai deplină nădejde, că Tu ne vei primi această jertfă cu pocăință pentru păcatele noastre cele multe“.

Poporul nostru îndealungul veacurilor a suferit mult și nu a avut sprijin decât credința în Mântuitorul Iisus Hristos. Cel ce astăzi a înviat. Tot El este singura cheazășie și acum a păcii. El singur ne poate da criteriile superioare de viață, întrucât El ne arată prin învățătura, prin suferința și prin moartea Sa, calea noastră de umblat, căci El singur este adevărul și viața, El singur mai poate împreuna ceace trebuie împreunat; puterea și iubirea, sinceritatea și bărbăția, iubirea de oameni și cunoașterea de oameni.

Invierea Domnului e sărbătoarea cea mai prielnică pentru a ne face să ne pogorâm în adâncul sufletelor noastre, ca să le facem să se ridice din noianul păcatelor spre înțelepciunea dumnezeiască.

Fie deci ca sărbătorirea sf. Paști din acest an să prilejuiască coborârea pe pământ a spiritului de bună înțelegere, de umanitarism, de respect și reînviere a muncii constructive fie în slujba familiei fie în a Patriei.

Să alungăm din sufletele noastre, din casa noastră, tot ce este ură și desbinare, ca să ne simțim toți frații legați în stințenia aceleiași legi și credințe scumpe.

Sfântă Sărbătoare, Praznic înalt, pogoară din slava Cerului iertare nu osândire, dându-ne pe noi pieirii; primește ruga noastră smerită ce se înalță sub brațele Crucii Tale sfinte, dându-ne izbăvire pentru păcatele noastre!

Presb. Petru Toma
Secretar eparhial

Adevărul invierii lui Iisus.

Nicodim și cu Iosif din Arimatea scoborând trupul Domnului Iisus Hristos de pe cruce, după ce l-au înfășurat în giulgiuri curate l-au dus să-L îngroape.

Mormântul lui Iisus era tăiat într-o stâncă din grădina lui Iosif. După obișnuita îngropare, au închis mormântul în loc de ușă cu o piatră mare toarte. Mai înainte de moartea Sa, Mântuitorul prorocise însă că după trei zile va învia din morți.

Aproape toți oamenii, până și unii din ucenicii Lui se îndoiau de adevărul celor prezise

de Iisus, dar El fiind, adevărul, viața și învierea, s'a ținut de făgăduința dată.

Tocmai când Ierusalimul dormea mai adânc, — după atâta turburare ce fusese în ajun — când bătrânii și arhiresii se odihneau mai liniștiți, știind că Învățătorul din Nazaret era pus în mormânt, — după părerea lor, — pentru vecie, când paza mormântului era asigurată prin străjerii de noapte, ca pe timpul nașterii la ieslă, așa au apărut mai mulți îngeri la groapă.

Tot Ierusalimul, — am zis — dormea, numai un grup de oameni privegheau și se rugau în această noapte sfântă; erau cei ce-L urmase pe Iisus până la groapă, pe care evenimentele zilei trecute i-au zguduit și le-au turburat dispoziția sufletească. Ei își iubeau mult învățătorul, dar văzându-L în mormânt erau cu inima îndoită și nu știau ce să facă și ce să gândească despre El.

În dimineața zilei a treia un mare înger cu haina albă ca zăpada și cu niște raze mult mai strălucitoare decât fulgerile cele mari, s'a coborât din cer deasupra mormântului lui Iisus și a îndepărtat piatra care-l acoperea.

Între mulțimea de îngeri cari venise pe pământ, ca să ia parte la marea operă de salvare a omenirii de sub povara păcatului strămoșesc, se destingea chipul lui Iisus care ieșise din mormânt, cu o strălucire mult mai luminoasă decât a soarelui.

Femeile sfinte cu grăbire pregăteau mirezmele, ca să-și plinească cea din urmă datorie a iubirei către învățătorul lor, ca a doua zi cât de dimineață, să meargă la mormântul Lui și după obiceiurile evrești să ungă corpul lui Iisus cu aromate. Și precum pe timpuri veniră păstorii evlavioși la ieslea Lui, tot așa veniau și femeile la mormânt. La sosire, toate femeile au rămas cuprinse de mirare. Mormântul era gol. Unde era cel îngropat? Să fi înviat din morți după cum prezise, sau l'au furat?! Era întrebarea mironosiților. Ingerii — care anunțaseră atunci pe păstori despre nașterea Mesiei — acum vestesc mironosiților marea bucurie a învierii Lui prin cuvintele: „Ce căutați voi pe cel viu cu cei morți, El nu mai este aici, a înviat precum mai înainte a proorocit“. Zicând acestea, îngerii dispărură. Femeile cu inimile răscolite, încă se îndoiau.

Zorile dimineții se întind cât mai mult de jur împrejur pe cerul înstelat. Primele raze ale soarelui despică întunecul nopții. Magdalena Maria întorcându-se spre răsărit, rămâne deodată înlemnită. Înaintea ei sta un om. Oare nu este acesta grădinarul, angajat de Iosif ca să

păzească grădina? El trebuie să știe unde-i corpul lui Iisus! Ca să n'o sperie, la început Iisus i s'a arătat ca un grădinar, dar imediat a lăsat să fie recunoscut și cu un glas plăcut i-se adresează: „Marie“! E glasul Învățătorului... Da, în adevăr, El este! „Ravvi“! strigă femeia cu lacrimi în ochi și cuprinsă de bucurie, se aruncă la picioarele Celui înviat. Iisus îi zice: „Du-te și spune ucenicilor mei să mă aștepte în Galileia“. Magdalena aleargă la celelalte mironosițe și cu bucurie le spune: „Hristos a înviat“! Toate femeile, încântate de această veste îmbucurătoare despre învierea Lui, se porniră să vestească și pe ceilalți despre adevărul Invierii.

Iar pe când se apropiau de oraș, iată, că le iese înainte Iisus și le zice cu blândețe: „Pace vouă“. Ele îl recunoscuseră îndată, căzură în genunchi și pline de bucurie și venerație îmbrățișară picioarele Lui.

În aceeași zi, doi din ucenicii Lui, mergeau spre o localitate cu numele de Emaus. Ei erau triști și vorbeau numai despre moartea Lui. Mântuitorul se preface într'un strein și apropiindu-se de dânșii, după ce i-a întrebat despre cauza întristării lor, începe să le explice scripturile și să le arăte locurile din scriptură unde stă scris, că Hristos va pătimi, va muri, iar la urmă va învia din morți: Ajungând acasă la ei, îl rugară să doarmă acolo, căci era târziu seara. Intră, se așează cu ei la masă și la frângerea pâinii îl recunoscuseră — El însă dispăru. Iar inima lor începu să ardă de bucurie și ardoare.

La Apostolii încuiați de frica iudeilor, Iisus apăru în mijlocul lor și-i salută cu „Pace vouă“. Ei nu puțin s'au bucurat. Pe Toma care nu voia să creadă, îl încredințează prin arătarea ranelor dela mâini și picioare. El, punând degetul în coasta încă sângerândă a lui Iisus, plin de emoție strigă: „Domnul și Dumnezeuul meu“!

Iată dar, prin câte arătări Iisus și-a adeverit învierea Lui din morți. Dar, nu numai atât. Iisus prin învierea Sa ne-a arătat, că Tatăl din cer l-a trimis pe pământ, ca să dea oamenilor viață veșnică. El ne-a dat cea mai frumoasă și cea mai simplă dovadă despre viața de după moarte! Eșirea Lui din mormânt ne încredințează, că moartea e învinsă și nu ne mai stăpânește.

În amintirea acestei mari întâmplări, plini de bucurie și cu nădejdea într'o viață nouă veșnică după moarte, în ziua învierii ne salutăm cu cuvintele evlavioasei Magdalenei Mariei: „Hristos a înviat“.

Ierom. Epifanie

„Tată, iartă-le lor“

Este aproape straniu a vorbi de *iertare* într-o lume ce clocotește de ură și răzbanare, într-o epocă a cărei trăsătură fundamentală este distrugerea și haosul, atât în domeniul moral, economic, social, politic cât și în cel spiritual. Noțiunea creștină a iertării este *străină* omenirii de azi, pornită într-o năprasnică, satanică și apocaliptică înclăștare să nimicească tot ceea ce epocile luminate de spiritul credinței creștine au realizat, pentru îmbunătățirea și spiritualizarea vieții pământești.

A vorbi de iertare în ceasul în care popoarele lumii se stâșie între ele mai sângeros ca fiarele pădurii, în ceasul în care uraganul pustiitor al bombelor ucigătoare seceră vieți nevinovate, și distrug opere de artă și cultură; în ceasul în care visul nebun al *robirii* popoarelor mici și lipsite de apărare a reinviat, obsedând, în toată hâdoasa și respingătoare sa înfățișare, sufletul unor popoare mari, — în acest ceas macabru, când vezuviul pustiitor al urii sălbatice clatină din temelii această lume bătrână, vărsând asupra ei lava înfierbântată a bombelor explozibile și incendiare, este aproape de prisos să mai stăruim asupra unei virtuți de temelie a Legii celei noi, ignorată până și de cei ce poartă numele Celuia ce a binevestit-o.

Noțiunea iertării, deși străină lumii de azi, rămâne, totuși, *piatra unghiulară* pe care va trebui să se clădească *lumea nouă* de mâine. Și deși exilată din lume, parecă niciodată ea n'a fost mai stăruitor cerută de lume ca azi. Pe patul de moarte, în marginea prăpastiei, în haotica desorientare, în crudele desamăgiri, omul este mai aproape de Dumnezeu ca oricând. Așa a fost totdeauna, așa va fi totdeauna, și așa se va întâmpla și azi: omenirea obosită de războiu și însângerată în lupte, desamăgită de formulele ideologiilor sterpe omenești, oricum s'ar numi ele, va căuta scăpare în *cetatea* al cărei meșter și ziditor este însuși Dumnezeu (Evrei, 11,10). Va căuta *pacea*, liniștea, odihna și mângâierea în brațele Celuia ce a zis: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi odihni“ (Matei, 11,28).

Generația de azi va căuta și ea în casa tariseului Simeon Leprosul (Luca, 7,37) ca și păcătoasa din Evanghelie, picioarele Mântuitorului, unde să-și plângă păcatele, și de unde, *reînscută*, să se ridice, hotărâtă a-și ancora viața de inima Aceluia ce ne-a asigurat că nu ne va „lăsa orfani“ (Ioan, 14,18).

Prin paradox și inconsecvență, privirile lumii încep să se îndrepte, ca de atâtea ori în Istorie, spre Golgota jertfei și a darurilor, spre Golgota iubirii și a iertării, spre Golgota împăciuirii. De acolo răsună peste veacuri cuvintele blândului Iisus: „*Tată, iartă-le lor*, căci nu știu ce fac!“ (Luca, 23,34).

Cel care ne-a învățat cu *cuvântul* să iertăm celor ce ne greșesc (Matei, 6, 12), până și de șaptezeci de ori câte șapte (Matei, 18, 22), ne-a dovedit cu *fapta*, pe Cruce, că *iartă* pe toți cei ce l-au greșit Lui și Tatălui. El a iertat pe toți ucigașii Lui, începând cu Ana și Caiafa și cu toți cărturarii și fariseii jidovilor; El a iertat și pe Iuda Vanzătorul, pe Pilat și pe soldații cari, din ordin, L-au biciuit, palmuit, scuipat și pironit pe Cruce între doi tâlhari.

El, care venit să pună bazele unei lumi noi, în care să domnească *pacea* și *dreptatea*, El a dovedit prin *cuvânt* și *faptă* că această lume nouă nu poate dura și progresa spre bine, dacă nu se sprijină pe *iubire*, din care, ca dintr'un izvor, să izvorască, răcoritoare și biruitoare, *virtutea iertării*.

Iubirea Lui a fost o iubire *părintească*: sinceră, curată, întregă, *deplină*, după cum i-a fost și iubirea. Iertarea Lui a fost *necondiționată* și nevindicativă, precum l-a fost și iubirea, pecetluită cu sângele jertfei supreme. Când a rostit cuvintele „*Tată, iartă-le lor*“, n'a condiționat această iertare de nimic, căci altfel n'ar fi fost iertare. Iertarea aceasta a rodit *impăcarea* între Om și Dumnezeu, între făptură și Creator. Impăcarea a adus *învierea*, iar învierea, *înălțarea*.

Privit, în lumina datelor evanghelice, acest edificiu spiritual, care sub formă materializată este *Biserica* „una, sfântă, sobornicească și apostolicească“, s'a putut înălța pentru că la temelie stă *piatra unghiulară a iubirii lui Iristos* (Efes., 2,20).

Intre iertare și iubire este același raport de interdependență ca între apă și izvor, ca între

Pe toți celitorii, colaborătorii și prietenii foii noastre îi înfămpinăm cu strămoșescul

Iristos a Inviat

dorindu-le să petreacă sfintele sărbători în bucurie și reculegere duhovnicească.

soare și razele lui, ca între rațiune și cuvânt. Iubirea sinceră, curată și deplină rodește în mod necesar o iertare deplină. Cazul *Mariei Egipteanca* este edificator și concludent: *i s'a iertat mult că a iubit mult*, căci cui i se iartă mult, „iubește mult. Iar cui se iartă puțin, iubește puțin“ (*Luca*, 7,47).[†]

Sufletele negre, reci și pururea pornite spre răzbunare, nu pot germina sămânța iubirii, din care crește spicul frumos al iertării. Sufletele acestea sunt *neghină* aruncată de Diavolul în holda întinsă a universului, cultivată de mâna Celui atotputernic. Neghina a crescut mai mare ca grâul și l-a înecat.

Lumea de azi geme înăbușită de neghina sufletelor negre, pline de explozibilul urii, care aproape de 5 ani seamănă numai groază, ruine, sânge și lacrimi.

Vremea secerișului se *apropie*, și avem nădejdea că „Dumnezeu va izbăvi pe aleșii săi, care strigă către el ziua și noaptea“ (*Luca* 18, 7). Neghina ca și pleava o va spulbera și o va arde în focul cel nestins (*Matei*, 3,12), iar sămânța cea bună o va păstra în jitița sa (*Ibid.*), gătind aleșilor Lui lăcaș în Casa Tatălui, „ca unde sunt Eu să fiți și voi“ (*Ioan*, 14,2-3).

Indivizii ca și popoarele care cred în *Iisus*, care știu să iubească și să ierte vor trăi, iar cei ce se lasă stăpâniți de duhul urii și al răzbunării se vor îneca în sângele victimelor lor, și vor pieri, iar numele lor va fi șters din cartea vieții (*Apoc.*, 5,1). Pe ruinele lor se va ridica o lume nouă, învesmântată în iubire și călăuzită de sentimentul iertării, *singurul* care asigură pacea și bunăvoirea între oameni.

Dumnezeul nostru, *Dumnezeul iubirii* (*I Ioan*, 4,16), care lucrează în mod tainic în inima credincioșilor (*Filip.*, 2,13), ne asigură, prin Fiul Său că, trăind „în mijlocul unui neam strâmb și sucit“ (*Filip.*, 2,15), și strălucind prin credința noastră „ca niște luminători în lume, ținând cuvântul vieții, spre lauda lui Hristos, *nu am alergat în zadar.*“ (v. 16).

Ca oarecând strămoșilor noștri, Romanilor, a căror *ascultare* de cuvântul lui Hristos era „*cunoscută de toți*“, tot așa și celor credincioși dintre noi, același dumnezeesc Apostol ne grăiește zicând: „*Dumnezeul păcii va zdrobi pe Satana sub picioarele voastre în curând*“ (*Romani*, 15,20).

Neamul meu românesc, neam bun, îngăduitor și iertător, nu dispera! Tu, care te-ai ferit de cei ceucid sufletul *mai mult* decât de cei ceucid trupul (*Matei*, 10,28), având conștiința că „lumea întreagă este sub stăpânirea celui viclean“ (*I Ioan*, 5,19), *nu te teme* (*Matei*, 10,

10,31). Mântuitorul va „*veni în curând*“ și va da fiecărui popor plata „după cum este fapta sa“ (*Apoc.*, 22,12). Pe tine, care L-ai mărturisit dealungul veacurilor, prin fapta aleșilor tăi și a marilor tăi Voievozi, *te va mărturisi și nu te va uita* nici El înaintea Tatălui (*Matei*, 10,32), când va veni „pe norii cerului cu putere și slavă multă“ (*Matei*, 24,30) să *împartă dreptatea*.

Atunci tu, neam românesc, *renăscut* și cu granițele țării tale complet *restaurate* la Răsărit ca și la Apus, vei sta adunat „la ospățul cel mare al lui Dumnezeu“ (*Apoc.*, 19,17), alături de neamurile credincioase și mărturisitoare de Hristos, în vreme ce „câinii și desfrânații și ucigașii și închinătorii la idoli și toți cei ce iubesc și lucrează minciună“ vor fi goniți afară (*Apoc.*, 22,15).

Pentru tine, care n'ai cunoscut ura și răzbunarea, *iertând pe toți dușmanii tăi* de veacuri, „*noapte nu va mai fi*“, pentru că Domnul Dumnezeu *te va lumina și vei împărății în vecii vecilor* (*Apoc.*, 22,5), peste stăpânirea lui *Mihai Viteazul* și a lui *Ferdinand Intregitorul*.

„*Turmă mică, nu te teme, că a binevoit Tatăl vostru să vă dea împărăția*“ (*Luca*, 12,32).

Prof. Dr. Gh. Cotoșman

Conferința preoților din Orșova

Cu povara grelelor griji în suflet în mijlocul vârtoarei de azi preoții tractului Mehadia s'au întrunit în ziua de 22 Martie a. c. la Orșova în conferință preotească de primăvară în urma ordinului P. S. Episcop Veniamin.

Au venit să-și scuture în scaunul mărturisirii zgura păcatelor de care nu e scutit nici umila persoană a preotului nostru de sat. În dimineața zilei preotul-duhovnic Ilie Imbrescu a dezvoltat cu multă claritate — într'o cuvântare a sa rostul mărturisirii atât pentru preot cât și pentru toți creștinii, după care a urmat mărturisirea tuturor preoților prezenți. S. Liturgie a celor mai nainte sfințite s'a săvârșit de preoții Nicolae Valeanu, Alexandru Nicoliciu și Ioan Vladu.

Înainte de actul solemn al împărtășirii în sobor preotul A. Nicoliciu a rostit liber meditația sa despre s. Cuminecătura.

Cu frică și cu cutremuri toți preoții s'au împărtășit apoi cu înfricoșatele taine ale Mântuitorului lumii, cugetând toți în inimile lor la tainicile cuvinte ale Psalmistului:

Ne doboară, Doamne Stinte, ale noastre vechi păcate, dar prin mila ta cea mare, toate ne vor fi iertate. (Ps. 64,3).

A urmat masa comună în frunte cu protopopul tractual Iosif Câmpianu, după care s'a dat cetire diferitelor ordine preafnalte. Preotul Drăgan a cetit cuvântarea sa despre „Rolul preotului în Consiliul de Patronaj” dezvoltată cu bogate îndrumări pentru toți preoții în aceste vremuri de mari pretaceri istorice. După discuții de păreri în legătură cu toate cuvântările ținute P. O. D. protopop a închis conferința, satisfăcut sufletește de înțelegerea găsită la toți preoții cari n'au pregetat a da ascultare chemării, îndrumându-i ca în aceste vremuri să fie înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbelii.

Cu preoții Almăjului conferința se ține în Bozoyici.

Pr. N. V.

RECENSIE

Preot PETRU BOGDAN: Viața în Hristos, Diecezana, Arad, 1943, Lei 400

Păr. Petru Bogdan, harnicul lucrător în ogorul Domnului din Arad a scos de sub teascurile Diecezanei o serie de 85 predici morale. Ele au fost prima dată publicate în revista „Biserica și Școala” la rubrica „despre ce să predicăm”. Din încredințarea P. S. Sale Păr. Episcop Andrei Preotul Petru Bogdan a lucrat cu multă sârguință predicile morale pentru toate Duminiicile și sărbătorile anului, foarte multe din ele au fost rostite depe amvonul Catedralei din Arad.

Predicile morale ale Păr. Petru Bogdan sunt lucrute cu multă chibzuință și poartă pecetea originalității în sensul alcătuirii lor atât ca formă și ca fond.

Sf. Sa pune la îndemâna preotului, teologului ca și a bunului creștin texte sfinte culese din Sf. Scriptură, din Sfinții Părinți ai Bisericii ortodoxe, și nenumărate pilde, bine alese și riguros soluționate.

„Precum faptele bune sunt roadele credinței adevărate, așa morala creștină aplică în practică principiile abstracte ale doctrinei creștine, căreia îi dă viață. În această carte, spune Sf. Sa — am luat în considerare trăirea vremelnică: în această viață veșnică: în viața viitoare a creștinului ca membru viu al organismului Bisericii, care e Corpul mistic al lui Hristos. De aci și titlul: „Viață în Hristos”. (P. XII).

Preotul Petru Bogdan tratează despre: Legea morală, activitatea omului în raport cu condițiunile realizate de Dumnezeu; iar în partea specială se cuprind cele trei datorințe ale omului față de Dumnezeu, de aproapele și față de sine însuși, iar în raport cu Dumnezeu, tratează despre virtuțile teologice. Astfel titlurile predicilor corespund în mod admirabil cu ordinea Duminicilor, cari se succed.

Cartea de predici „Viața în Hristos” a Păr. Petru Bogdan se bucură de o prefață elogioasă a P. S. Sale Păr. Episcop Andrei Magieru, care este a doua lucrare reușită după cea a Păr. Dr. Ilarion Felea „Duhul Adevărului”.

Predicile morale ale Preotului Petru Bogdan, în 417 pagini, completează pe cele ale Păr. Dr. Ilarion Felea, fiind continuarea predicilor didactico-apologetice, în alt gen. De aceea le recomandăm cu multă căldură preoților noștri, teologilor și intelectualilor ortodocși dornici de un cuvânt sfânt, ei vor găsi multă alinare și nenumărate exemple pentru diferite ocazii și momente solemne, când vor putea ușor să le întrebuițeze.

Prof. C. Rudneanu

Ș T I R I

Distincție. Din prilejul sf. Sărbători ale Invierii Domnului, P. Sf. Sa Episcopul nostru Veniamin a binevoit a împărtăși binecuvântarea arhierască pentru a purta *brâu roșu* următorilor preoți: Aurel Popovici din Potoc (prot. Bis.-Albă), Aurel Guga din Cubin și Constantin Dimian din Petrovasela (prot. Panciova).

I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Nicolae Bălan a adresat o simțită circulară preoților și credincioșilor din arhiepiscopie pentru primirea cu dragoste a fraților noștri moldoveni refugiați. În pastorala de ss. Paști I. P. S. Sa repetă îndemnul arhieresc, dat mai înainte și zice „Să-i socotim ca pe niște frați, să-i facem să se simtă în casele noastre la aceste sfinte sărbători ca la vetrele lor”.

„Oastea Domnului” din Vrani a ținut Duminică în 26 Martie o adunare care a fost onorată și cu participarea P. O. protopop Ioan Oravițan; al Bisericii albe și preotul Teodor Panciovan din Iertof. Din acest prilej s'a sfințit steagul societății, venind la bucuria fraților din Vrani, ostașii din Oravița, Ciclova, Iertof, Mircovăț, Iam și Ciortea. A predicat păr. protopop dezvoltând textul biblic „Cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt vecinice”. Preotul Iosif Râta a vorbit la sfințirea steagului, laudând atașamentul ostașilor la învățatura și practica Bisericii noastre. Dealtfel societatea din Vrani este o grupare activă, contribuind la îmbogățirea sfântului lăcaș, precum și la împuținarea lipsurilor și a suferințelor celor necăjiți.

„Din viața scriitorilor“, sub acest titlu apare al doilea volum al scriitorului Lucian Costin, cuprinzând în cele 165 pagini interesante foiletoane, eseuri etc. Volumul s'a tipărit în Craiova, tip. P. Caracalcanu, și se vinde cu Lei 150 exemplarul.

Mersul războiului. Marți în 4 Aprilie o formațiune de cetăți sburătoare americane a bombardat Capitala țării noastre, București, în patru valuri succesive. Criminalul atac vine din partea unor popoare cu care noi nu avem nimic, și este vrednic de toată scârba, cu atât mai mult că și englezii și americanii s'au bucurat în țara noastră de ospitalitate și dragoste nelimitată. Acțiunea lor s'a produs îndată după ce armatele comuniste au pătruns în nord-estul țării, cu scopul vădit de a ne demoraliza, a ne răni adânc și a ne sili să ingenuchim.

In Elveția, tot la începutul lui Aprilie anglo-americanii au bombardat regiunea Schaffhausen, omorând populația civilă și, desigur, lezând neutralitatea acelei țări. La protestele elvețienilor agresorii și-au arătat compătimirea și au subscris un cec de... un milion dolari.

Membrii Consiliului eparhial din Bălți își au reședința în Caransebeș. Cei interesați se vor adresa Consiliului nostru eparhial.

Slujba sfintei Învierii — potrivit dispozițiilor mai înalte — se va face în toate bisericile din țară la orele 5 dimineața.

PARTEA OFICIALĂ

NOTE OFICIALE

Nr. 2257 B. 1944.

Către toți PP. CC. protopopi și preoți și către toți iubiții noștri credincioși din eparhie.

În urma primejdiei ce ne amenință dela Răsărit, mulți frați de ai noștri din Basarabia și Bucovina au fost nevoiți să se refugieze, părăsindu-și casele și avutul lor, pentru ca să caute adăpost în alte părți ale țării.

Unii din ei au fost evacuați la noi în Banat și deci și pe teritoriul eparhiei noastre.

În războiul trecut pentru întregirea Neamului, Moldova a fost aceea care a adăpostit la sânul său pe toți bănățenii și ardelenii care s'au refugiat în vechiul regat. Și nu numai că i-a adăpostit, ci i-a ocrotit cu adevărată dragoste de frate.

De astă dată este rândul nostru, ca să le răsplătim cu aceeași dragoste și dărnicie, pentru ca și prin aceasta să dovedim că suntem una în fața primejdiei ce ne amenință.

Invităm deci și îndemnăm, cu toată dragostea pe toți PP. CC. Protopopi și preoți eparhiei noastre precum și pe toți iubiții noștri credincioși, ca să primească în casele lor cu adevărată dragoste frățească pe refugiați, să-i adăpostească, să-i ocrotească și să-i ajutore cu tot ceea ce le poate fi de ajutor. Față de refugiații cui familii grele și mai numeroase nici unul dintre slujitori

altarelor și nici un credincios de ai noștri să nu-și precepească ajutorul și ocrotirea sa, ci să fie cu cea mai largă bunăvoință.

Și mai presus de toate, Vă îndemnăm și Vă rugăm pe toți, ca prin cea mai desăvârșită dragoste și solidaritate creștinească și națională să ne dovedim a fi nu numai fii buni și acelui neam, ci și fii ai aceluiași Dumnezeu-Tată, care să ne ocrotească și să hărăzească zile mai bune și mai senine.

Caransebeș la 6 Aprilie 1944.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Prof. R. G. Ancușă

Nr. 1804 B. 1944.

Parohia din Ramna, preotul și credincioșii, a semnat la colecta pentru terminarea zidirii Academiei teologice suma de Lei 100.000 (una sută mii).

Fapta parohiei din Ramna, ai cărei credincioși totdeauna au fost în fruntea celor ce se știu însuflați pentru scopurile mărețe ale ortodoxiei noastre străbune, merită toată lauda și o dăm ca exemplu pentru toată eparhia noastră.

Caransebeș, la 23 Martie 1944.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Prot. Romul G. Ancușă

Nr. 2301 C. 1944.

Punem în vedere Prea Cuc. Protopopi și Cucernicilor preoți din cuprinsul jud. Severin ca la apelul organelor administrative, să continue a se încadra în acțiunea întreprinsă de acestea și a activa pe teren cultural și patriotic, dând concurs și în legătură cu plasarea refugiaților și cu indentificarea elementelor dubioase ce s'au strecurat printre aceștia.

Deasemenea, colaborând cu organele administrative, vor îndruma populația băștinașă la căutarea rosturilor ei muncitorești, precum și la stăvilirea propagandei inamice, care caută să demoralizeze populația țării.

Caransebeș în 12 Aprilie 1944.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Nicolae Cornean

Nr. 2319 E. 1944.

Onorata preoțime parohială să încunoștințe preoțimea refugiată din protopopiatele Storojineț și Ceremuș aparținătoare Mitropoliei Bucovinei că poate primi prin Caseria noastră eparhială avansuri de salar pe lunile Aprilie, Mai și Iunie 1944.

Caransebeș, în 11 Aprilie 1944.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Dimitrie Sgăverdia

Nr. 2340 Pres. 1944.

Venindu-ne la cunoștință, că adeseori persoane particulare și diferite oficii se adresează Prea On. Oficii protopresbiterale și parohiale din Eparhia noastră pentru a li se comunica date oficiale din arhiva parohiei fie cu privire la averea parohiei, fie la alte chestiuni ce privesc viața culturală sau religioasă din parohie, punem în vedere tuturor Of. protopopești și parohiale, că *este strict opriț a se da orice fel de date fără prealabila încuviințare în scris* a Prea Sf. Sale Episcopului nostru Veniamin sau Consiliului eparhial.

Cei ce nu vor respecta aceste dispoziții vor fi aspru sancționați.

Caransebeș la 11 Aprilie 1944.

Consiliul eparhial

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de preot în parohia de cl. II-a din comuna **Prilipăt**, protopresbiteratul Mehadiei, se publică concurs **din oficiu**, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, cu următoarele condițiuni:

I. BENEFICII:

1. Sesiunea parohială în întindere de 32 jug. cadastrale.
2. Casa parohială cu grădină, intravilan și supraedificările economice necesare.
3. Birul parohial 300 Lei anual.
4. Veniturile parohiale uzitate.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nicio altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea calificarea recerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. Sale Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Prilipăt, prin Prea On. oficiu protopopesic al Mehadiei.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cant, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial, ținută în 3 Aprilie 1944.

Episcop: 2—3 Consilier-referent:
† **VENIAMIN** Prot. R. G. Ancușă

Nr. 257 B. 1944.

CONCURS.

Pe întregirea parohiei vacante de cl. III. din **Boti-nești**, protopopiatul Făgetului, pe cale de numire din partea Consiliului eparhial, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, cu următoarele condițiuni:

I. BENEFICII:

1. Sesiune parohială în extindere de 32 jug. arător și fânețe.
2. Un intravilan (grădină) de cca 1 jug.
3. Stola uzitată.
4. Birul parohial uzitat.
5. De locuință se va îngriji comuna bisericască.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în sf. biserică în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerațiune.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Doritorii de a ocupa acest post, având cvalificațiunea pentru parohii de cl. III, să-și înainteze cererile lor, adresate Consiliului eparhial, P. O. Oficiului protopopesic în Făget.

Caransebeș, din ședința Cons. eparhial ținută în 3 Aprilie 1944.

Episcop: 1—3 Consilier referent:
† **VENIAMIN** Prot. R. G. Ancușă

PRIMA CASSĂ DE PĂSTRARE DIN CARANSEBEȘ SOCIETATE PE ACȚII — CARANSEBEȘ IN LICHIDARE

Inscris în registrul bancar No. 7 din 9 IX. 1934 — Capital vărsat Lei 5,000.000

CONVOCARE

Domnii acționari ai **Primei Casse de Păstrare din Caransebeș societate pe acții** în lichidare sunt invitați la a

67-a ADUNARE GENERALA ORDINARA

care se va ține în Caransebeș, la **29 Aprilie 1944 orele 11 a. m.** în localitățile institutului din Strada Episcop Popasu Nr. 19.

ORDINEA ZILEI:

1. Raportul Lichidatorului, al Consiliului de Cenzori și prezentarea conturilor de fine de an.
2. Aprobarea Bilanțului și a contului de Profit și pierdere și descărcarea Lichidatorului și a Consiliului de Cenzori și gestiunea lor pe anul 1943.
3. Fixarea remunerației Consiliului de Cenzori pe anul 1943 conform art. 25 a statutelor.
4. Alegerea Lichidatorului.
5. Alegerea Consiliului de Cenzori.

Dacă în ziua hotărâtă nu se întrunește numărul de acționari și capitalul cerut de lege și statute, adunarea se amână pentru ziua de **8 Mai 1944 ora 11 a. m.** în același local, cu aceiași ordine de zi, când se va hotărî oricare ar fi numărul de acționari și partea de capital reprezentată.

Conform art. 28 din statutele institutului: „acționarii cari vreau să ia parte la adunarea generală trebuie să depună acțiunile lor cu 5 zile înainte de întrunire la casa societății”.

Caransebeș, la 1 Aprilie 1944.

Lichidatorul.